

TOHLE
NENÍ
ŽÁDNÁ
LOVE
STORY

MARY HARGREAVES

TOHLE NENÍ
ŽÁDNÁ
LOVE
STORY

Copyright © 2020 by Mary Hargreaves

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Valentová, 2021

Cover © Adéla Korbělářová, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1112-3 (pdf)

MARY HARGREAVES

TOHLE NENÍ
ŽÁDNÁ
LOVE
STORY

*Pro Stefa, který si tuto knihu asi nikdy nepřečte,
ale bez nějž bych ji vůbec nenapsala.*

V šest hodin ráno mě probudí zběsilé škrábání, které ke mně doléhá papírově tenkými stěnami ložnice.

Moc dobře vím, co to je.

Zahledím se na strop a snažím se udržet vztek na uzdě. Dokážu to asi deset vteřin, potom vystřelím z postele a vřítím se do kuchyně.

Opravdu bych si potřebovala zakouřit. Jenže místo toho mě nejspíš má touha po nikotinu dožene k hádce s přítelem, jíž budu po zbytek dne litovat.

Martin se sklání nad dřezem a zuřivě drhne hrnec, který jsem včera večer umyla. Mám dvě možnosti. Buď řeknu Martinovi, aby počkal s úklidem a nechal mě se vyspat po divoké noci nekonečného sledování *Kanclu*, nebo to přejdu mlčením, ubalím si cigaretu a začnu den v klidu. Zvažuju své možnosti, když se najednou otočí a usměje.

„Dobré ráno, lenochu!“

„Umyla jsem ten hrnec včera večer, Martine.“ Pokuším se o smířlivý tón, ale zní to jako zapištění. Rychle to zamaskuju úsměvem.

„Vím, lásko, a opravdu ses snažila! Jenže na okraji zůstal kousíček špaget, tak jsem si řekl, že to opláchnu.“ Zvedne hrnec, který se smutně leskne, protože není zvyklý na takové násilné čištění.

„Měl by sis vyhledat definici slova ‚opláchnout‘, Martine.“ Úsměv mi mizí z tváře závratnou rychlostí. *Zachovej klid*, pomyslím si a sevřu čelist. „Mohl bys příště s tím agresivním drhnutím počkat, až se vzbudím?“

Odejdu, než mi stačí odpovědět, ale hlavně dřív, než mi rupnou nervy. Vráťím se do ložnice a zalezu si zpátky do svého vyhrátého útočiště. Martin se nedal odradit. Slyším, jak zamířil do koupelny. Určitě má v plánu vyčistit držák toaletního papíru pomocí zubní nitě nebo něco podobného.

Natáhnu ruku k oknu, které od mé postele dělí asi třicet centimetrů, a otevřu ho dokořán. Právě olíznu okraj cigaretového papírku, když do pokoje vpadne Martin.

„Maggieeeeeeeee...“ prohlásí, „podívej, co jsem našel!“ Natáhne ruku, mezi palcem a ukazováčkem drží něco neviditelného. Přiblížím se a přimhouřím oči.

„Vlas?“

Proboha.

„Jsou vážně všude, vid’?“ Zakmitá prstem volné ruky. „Vzpomínáš, co jsem ti říkal? Můžou nadělat pěknou neplechu, když se nahromadí. Měla bys vždycky zkontrolovat odtok, poté co se osprchuješ, a prostě je vytáhnout. Je to snadné. Kdybys chtěla, můžu ti to ukázat.“

Diví se někdy Martin, jak jsem si dřív bez něj poradila? Nevím. Nejspíš si myslí, že jsem jedla ze špinavých talířů, vyprazdňovala se na zem a neměla vůbec tušení, jak svět „doopravdy funguje“ (cituji). Doteď jsem mu nepripomněla, že jsem uplynulých devět let žila sama

v centru Manchesteru, zatímco on technicky ještě stále bydlí s mamkou v dvojdomku v Rochdale.

„Vím, jak vyčistit odpad, Martine.“ Snažím se mluvit klidně. *Chce mi jen pomoci, chce mi jen pomoci.* Na druhou stranu musím říct, že od doby, co se nastěhoval, funguje potrubí bezchybně.

„O tom, nepochybuji, miláčku,“ nakrčí nos, „ale třeba minulý týden tě nenapadlo vynést koš.“ Pozvedne své otřesné obočí.

Vložím si cigaretu do úst, škrtnu zapalovačem a zhluboka se nadechnu. Zahledím se na něj a vydechnu obláček kouře.

„Trhni si, Martine.“

2

Musím se Martina zbavit. Mířím na autobusovou zastávku a s každým dupnutím na mokrou zem jsem odhodlanější. Naprosto a totálně mě rozčiluje. Když vás někdo naprosto a totálně rozčiluje už po šesti měsících, myslím, že se nepotřebujete poradit se svépomocnými knihami, aby vám došlo, že rozhodně není *Ten pravý*.

Musím tomu přijít na kloub.

Co se mi na Martinovi líbí? Okamžitě se zastavím uprostřed ulice, zatímco se tím v mysli probírám, a bezdomovec sedící u mých nohou se na mě nadšeně zahledí. Nemůžu přijít na nic, co by se mi na něm líbilo. A věci, které jsem měla ráda, jsou teď poskvrněné tím, že mi jde tak neskutečně na nervy. Ovlivňuje to úplně všechno. Stačí, aby zívla, a mám chuť vyskočit z okna.

Pohlédnu na bezdomovce. „Nic se mi na něm nelíbí!“ zakřičím radostně. Bezdomovec se zamračí.

„Na kom?“

Hodím mu do kelímku pár drobných a vyrazím dál. Pokud se mi na něm nic nelíbí, bude to velmi snadné. Nic mě v tom vztahu nedrží! Nemám kvůli čemu plakat.

Vlastně se mi konečně uleví. Můžu se každé ráno probudit do naprostého ticha, sledovat filmy, aniž by neustále nadával, že je to „hollywoodská slátanina“ a dopřát si jídlo, které neobsahuje extra bílkoviny pro jeho „bicáky“.

Myslím, že jsem Martina měla zpočátku ráda. Určitě jsem ho měla ráda. Možná. Seznámili jsme se vážně nudným způsobem (měla jsem to brát jako znamení) v otřesném klubu, který se jmenoval 42nd Street a nacházel se kousek od Deansgate. Šla jsem tam se svými nejlepšími kamarádkami Cecilií, Annou a Sophií. Na vysoké jsme tam často chodily a řekly jsme si, že by mohlo být zábavné se tam vrátit a zažít to znovu, když už jsme dospělé, máme práci a tak podobně. Pokud o tom také přemýšlíte, můžu vás ujistit, že to není zábavné. Není to ani vtipné. Je to opravdu smutné.

Všimla jsem si Martina, jak rozmrzele postává u toalet. Vypadal tak tajemně a zamyšleně, že jsem se s ním prostě musela dát do řeči. Řekl mi, že nesnáší kluby (a nakonec se ukázalo, že i všechny ostatní druhy zábavy), byl tam s bratrem, který měl za sebou ošklivý rozchod. Neměli jsme nic společného, ale byl to jen barový románek, takže na tom nezáleželo. Odvedla jsem si ho domů.

A po dvou letech je stále ještě tady.

No tak, přece musí existovat *něco*, co se mi na něm líbilo. *Mysli*. Ach, jeho obočí! Líbilo se mi jeho obočí. Bylo tak... výrazné. A občas mě rozesmál. Většinou jsem se spíš smála jemu než s ním, ale myslím, že jsem zpočátku nepoznala rozdíl. Nejspíš jsem si myslela, že je ironický. Jenže teď mě jeho obočí vytáčí tak moc, že si často představuju, jak je ve spánku depiluju voskem a potom ho napíchám botoxem, aby se ta holá místa, co po nich

zbydou, ani nezaškubala. A už několik měsíců jsem se v jeho společnosti neusmála. Myslím, že tenkrát do toho klubu mohl přijít kdokoliv a jednala bych stejně. Bylo mi pětadvacet a lidi v mém okolí se začali usazovat. Připadalo mi, že mám udělat to samé.

Jen po třiceti čtyřech minutách čekání (hurá) konečně nastoupím do autobusu a vmáčknu se vedle chlápka, který má nechutně mastné vlasy a páchne jako kompost. Z vlasů mi kape voda a necítím prsty u nohou. Kdybych vyhrála v loterii, najala bych si šoféra. Nechci auto, protože řízení je nuda, a když vám někdo nabídne alkohol, musíte ho pak odmítnout. Pokud řídíte, nemůžete být spontánní.

Raději bych seděla u okna. Lépe se mi přemýšlí, když pozoruju, jak se za ním míhá krajina, přestože mám výhled jen na Salford. Místo toho se soustředím na mastnou šmouhu na tlačítku STOP přede mnou a přemýšlím, jak odstranit Martina ze svého života, a hlavně jak ho vystrnadit z bytu.

Měla bych mu nabídnout šálek čaje a hezky mu vysvětlit, že je báječný člověk (není), ale prostě se teď potřebuju věnovat sama sobě a doufám, že zůstaneme přáteli. Snad mě nevezme za slovo. Oba půjdeme dál, a až na to budeme po letech vzpomínat, nezkalí to nenávisť a nepřátelství. Může na těch šest měsíců, co jsme spolu bydleli, vzpomínat s láskou. Možná si dokonce posteskne, že nám to nevydrželo. Třeba i já si po hodně dlouhé době vzpomenu na jeho obočí, usměju se a budu ráda, že jsme se zachovali tak dospěle a důstojně přijali, že jsme se k sobě nehodili.

Ve skutečnosti se s ním pravděpodobně pohádám, a až se vyřítí z bytu, vyměním všechny zámky.

Autobus zastavil před kancelářskou budovou, kde pracuju. Je to hrubě omítnutá, průjmově hnědá zrudlost, která se tyčí proti šedivé obloze. Při pohledu na ni si přeju, abych se nikdy nenarodila. Vytáhnu z kapsy kartu a jako každý den se divím, proč ji potřebujeme. Kdo by se sem proboha chtěl vloupat? Asi osmdesát dva procent svého pracovního dne (minulé úterý jsem to vypočítala s pomocí Excelu, takže opravdu využívám balík Microsoft Office, o který jsem tě požádala, Theo) trávím vymýšlením únikových plánů. Zatím se zdá, že mi nezbyvá nic jiného než to tu celé podpálit.

Napadlo mě to během jednoho obzvlášť ubíjejícího pondělního odpoledne, když se v rádiu zeptali „Měli jste někdy nehodu na pracovišti, za kterou jste nemohli?“ a já si pomyslela *ne... ale mohla bych*. Pohrávala jsem si s myšlenkou, že se nechám kopnout elektrickým proudem, jenže potom by tu tato nesnesitelná budova zůstala, zatímco já bych byla nejspíš mrtvá. Takže teď trávím většinu času přemýšlením, na které části těla by mi nevadilo utrpět menší popáleniny, abych měla nárok na odškodnění. Žádná práce, žádné ohavně hnědé vězení, zato kapsy plné peněz. Vyřešeno.

Nebylo by to ani tak těžké, uvědomím si, když scházím po schodech do své kobky. Navzdory všem bezpečnostním opatřením (čip a muž jménem Leonard, který pravidelně pospává za stolem) tady nic nefunguje, jak má. Nouzové východy jsou neustále zamčené, z většiny zdí trčí dráty a obrovská okna ve třináctém patře jdou plně otevřít, což je nesmírně nebezpečné na místě, kde se kvalita života pohybuje kolem nuly. Ani nemluvě o tom, že každý kouří na toaletách, takže by stačila jedna nezhasená cigareta a puf, sbohem, zhoubo mého života.

Jednou mě letmo napadlo, že bych si možná mohla najít jinou práci. Ale to mě jen ovládly hormony a nemyslelo mi to jasně.

Dojdu dolů a třikrát vrazím ramenem do laciných dřevěných dveří, které vedou do mé chodby, než se otevrou dokořán a narazí do zdi. Naše oddělení si nemůže dovolit utrácet za nový rám, i když jsem si jistá, že by mi dali pár tisíc, kdybych si vykloubila rameno. Všechno zlé je pro něco dobré.

Chodba jako obvykle zeje prázdnotou. Je deset minut po deváté a mám deset minut zpoždění, ale už tu pracuju šest let a vždycky dorazím na naše patro jako první. Každé ráno zvažuju, že přijdu na deset jako má kolegyně Kelsey. Sedím u zpráv v pyžamu s hrnkem kávy, sleduju ubíhající čas v rohu obrazovky a snažím se uvolnit. A každé ráno oznámí Louise Minchinová „Je osm hodin, následuje“ a já vyskočím z pohovky, převléknu se a vyběhnu z domu. Co kdyby někdo právě dnes přišel včas? A myslel by si, že chodím pozdě každé ráno? A tak každý den dorazím na naše oddělení kolem deváté ráno, všude rozsvítím, sedím tady, zuřím a nakupuju po internetu, dokud nepřijde někdo další a jeho přítomnost mě nepřinutí, abych konečně začala pracovat.

Amazon má dnes neskutečné slevy. Tyčový mixér za deset liber. Plnička klobás jen za třicet? Vážné? Už mám dva mixéry (dostala jsem je od babičky na Vánoce, dva roky po sobě) a netuším, kde koupit maso na klobásy, ale stejně. Žijeme v úžasném světě.

Je 10.45 a už jsem si zakázala koupit kostým Popelky pro psa, kterého nemám, otevřela jsem nový soubor ve Wordu a nadepsala ho „Co musím udělat“. Právě

zadávám do Googlu „nejlepší šampon na krepaté vlasy“, když zaslechnu na chodbě známé rychlé a lehké kroky.

„Bernadette, naposledy ti opakuji, že je Romulus *strašně* nemocný! Přestaň zlehčovat jeho vážný stav! Potřebuje teplo, lásku a někoho, komu na něm záleží, a připadá mi, že tobě je to úplně u prdele. Takže ho okamžitě vykoupej a dej ho spát, jinak přísahám, že se ti ozve můj právník.“

Ach, zabte mě. To je Theo.

Můj šéf.

3

Theo vpluje do mé kanceláře a zalétne pohledem k prázdné židli vedle mě.

„Kde je Kelsey?“ zalapá po dechu. Nejraději bych zareagovala stejně. Je to vzácný a slavnostní okamžik. Theo dorazil dřív než jeho osobní asistentka, kterou vůbec nepotřebuje. Chtěla bych si to vyfotit.

„Na toaletě,“ zalžu a kryju ji. „Má nějaké potíže s... dělohou.“

„Ach, božíčku.“ Theo se chytne za srdce a ztěžka se posadí na židli. „Co bych za to dal, kdybych měl dělohu. Máte takové štěstí.“ Nakloní se, semkne ruce v modlitbě a zahledí se na mě.

„Jasně, no, ale ehm, myslím si, že má silné křeče, takže –“

„Všechno něco stojí, Margaret!“ zvolá. Trhnu sebou. Důvod číslo jedna, proč Thea nemám ráda: oslovuje mě celým jménem. To je mimochodem jeden z důvodů, proč je náš vztah s Martinem odsouzený k zániku. Margaret a Martin, tak to tedy ani náhodou.

Theo se opřel, teatrálně vzdychl a přiložil si ruku k čelu. Jak se zdá, Theo je zrozený k tomu, aby byl dramatický.

Využije každé příležitosti k tomu, aby vyprávěl o svém narození (roztrhl svou matku vejpl, protože se nemohl dočkat, až vyleze ven a začne žít) a o tom, jak první čtyři dny svého života plakal, dokud mu postýlku nepovlékli povlečením z luxusní egyptské bavlny. Theo žije v Chorltonu a myslí si, že je zámožný, ale kdyby neměl úspěšného manžela, který pracuje jako model, žil by v otřesném malém bytě v bezvýznamné čtvrti jako my ostatní.

Ze všeho nejvíc si přeju, aby odešel dřív, než se pustí do svého oblíbeného tématu: *krása menstruace*. Můžu si za to sama tou výmluvou pro Kelsey. Měla jsem být chytřejší. Bohužel si chce dnes povídat, takže musím rychle změnit téma.

„Romulus je zase nemocný?“

Theo se ostře nadechne a přejede si dlaněmi po tvářích. „Ach ano. Je mu strašně zle. Nevím, co mám dělat, Margaret.“ Vhrknou mu slzy do očí. „Už tři dny má kašel a těžko se mu dýchá. Já –“ Zlomí se mu hlas. Podám mu kapesník. „Děkuji.“ Odkášle si. „Prožíváme náročné období. Christopher a já si o něj děláme hrozné starosti. Musel jsem ho svěřit do péče Bernadette odvedle. Myslí si, že to přeháním. Já že přeháním! Jako by snad věděla, co prožívám. Celé dny tady otročím –“ (využila jsem Excel také k tomu, abych vypočítala, že Theo tráví v kanceláři v průměru dvacet dva hodin týdně) „a ona jen lelkuje v kuchyni, peče koláče a dorty a roznáší je po okolí. Ani se nesnaží Romula poznat a zjistit, jaký je a co má rád. Dokonce ho ani nechce něžně políbit na hlavičku, když ho dává spát. Tvrdí, že je to divné. Prý divné! Dodává mu to pocit jistoty a bezpečí a už jsem jí řekl, že mi to nevádí. Vím, že není nějaký úchyl, co se v tom vyžívá nebo něco podobného. Ale ach *ne*, Bernadette to neudělá, protože

je to *divné*. A Bernadette přece všechno ví, ale *chovala* někdy leguána?!”

Ach ano. Romulus je leguán. A Bernadette znám. Sama vychovala pět synů, a ještě během toho měla dvě práce. Kéž bych si s ním raději povídala o kráse menstruace.

Kelsey má hrozné načasování (zaslechla jsem, jak čeká za dveřmi, až ta tiráda skončí, aby mohla vejít) a zvolí si právě tento okamžik, aby nás poctila svou přítomností. Vejde, pohodí hlavou a upře pohled na svou židli, na které ještě pořád sedí Theo a popadá dech.

Jsem docela naštvaná, protože jsem se řídila pravidly sesterství a zachránila Kelsey historkou o jejím bolavém lůně, jenže ona mě zradila a nechala mě napospas Theově posedlosti leguánem.

„Kelsey, už jsi tady!“ zatvářím se ustaraně. „Doufám, že už tě ty tvé, ehm, *bolesti* –“ ukážu si na podbřišek, „přešly.“

Na její tváři se vystřídá zmatek, uvědomění a potom utrpení. „Ach ano, dneska vážně trpím. Ale nechci o tom mluvit. Musím si projít pár mailů...“ Znovu se podívá na Thea, protože se nehnul z místa.

Nepřála bych to ani svému největšímu nepříteli, ale jestli chci uniknout, musím v tom nechat Kelsey vykoupat. Když jde o Thea, platí, že je každý sám za sebe.

„Vlastně si také potřebuju odskočit. Theo mi zrovna vyprávěl o chudáčkovi Romulovi a jsem z toho smutná.“ Protáhnu se kolem ní a vyrazím chodbou, zatímco se Theo podrobně rozpovídá o Romulově vyprazdňování.

O dvacet minut a dvě cigarety vykouřené z okna na toaletě později sedím zase u svého stolu. Kelsey mě odhodlaně

ignoruje, asi se mi mstí za to, že jsem ji v tom nechala. Klikám myší obzvlášť hlasitě v naději, že si se mnou začne povídat a rozptýlí mě od práce. Dnes dopoledne mám napsat prodejní řeč pro nový přípravek na hubnutí. Jsem si na devadesát devět procent jistá, že ty kapsle obsahují jen sůl. Musím si pročíst informační brožurku, projít si výzkumy a statistiky a potom to srozumitelně sepsat a vypíchnout ty nejdůležitější body. Pak musím napsat opravdu dojemný text o tomto skvělém přípravku, který lidem zaručeně změní život, přestože je to založené na 0,0001 procentech úspěšných zkušeností. Sem vás dostane titul z biologie.

„Maggie?“ ve dveřích se objeví hubená a otravná Rachael shora. „Už máš hotový Loss-A-Lot?“ Netrpělivě poklepe prsty.

„Právě sem míří na koni přímo z Kamelotu,“ odpovím, aniž bych se na ni podívala.

„Cože?“

„Loss-A-Lot? Lancelot? Ne?“ Jen na mě tupě zírá. K čertu s tím. „Už to skoro mám. Za deset minut ti to přinesu.“

Vycouvá ze dveří a vydá se zpátky do paláce, kde sídlí spolu s Benem a Mohammedem. *Tým snů*. Celý den jen vysedávají, popíjejí nízkotučné latte a čekají, až jim donesou jejich texty. Potom odfrčí ve firemních autech, aby se pokusili prodat naše přípravky lékařům. Oficiálně se jim říká „obchodní zástupci“, ale já jim přezdívám „pitomci“.

Rachael je jednou z takových těch královen sociálních sítí a má vrozený talent zachytit každý aspekt svého života z toho správného úhlu. Jednou utratila půlku měsíčního platu za dekorační polštář a mluvila o tom několik

týdnů, jako by na to byla neskutečně hrdá. Myslím, že mě nesnáší, protože můj Instagram je plný rozmazaných fotek donáškové pizzy a ryb, které jsem zahlédla v řece. To o mně asi hodně vypovídá. Jednou mě asi dvě hodiny sledovala a potom zmizela z mého seznamu sledujících stejně rychle, jako se na něm objevila.

Zavibruje mi mobil na stole. Přišla mi zpráva od sestry Verity: *Máma mi řekla, že jsem tě už dlouho nezkontrolovala. Stavím se v pátek.*

Odolám nutkání jí odepsat a zeptat se, jestli ji napadlo, že bych mohla mít na páteční večer plány (nemám), a také zavolat mamce a zeptat se jí, proč si pořád myslí, že potřebuju „zkontrolovat“. Strčím mobil mezi čtyři špinavé hrnky. Veri je vždy ten poslední člověk, kterého chci vidět, ale když to přetrpím, pár měsíců mě nebude otravovat.

Dokončím text k přípravku Loss-A-Lot, ujistím se, že jsou všechna fakta dostatečně vágní a nesporná, vytisknu tři kopie a vydám se do prvního patra. Zaklepu na dveře a počkám, až Mohammed řekne „vstupte“ (vstupte?!), a teprve potom vejdu. Rachael sedí na kraji obrovského stolu a světlo, které dovnitř proudí oknem za ní, se odráží od jejích štíhlých depilovaných nohou. Mohammed a Ben odpočívají na velkých sedacích pytlích, zírají na mobil a něčemu se smějí. Nejspíš čumí na porno. Trapáci.

„Konečně.“ Rachael mi vytrhne papíry z ruky.

„Řekla jsem, že přijdu za deset minut, a bylo to tak pět,“ řeknu mrzutě.

„Dobrá, Maggie, dej nám vědět, až budeš mít práci, kde jsou na tebe ostatní skutečně odkázáni,“ prohodí Mohammed.

Přelétnu ho pohledem, potom se otočím k odchodu a prásknu za sebou dveřmi.

Zamířím zpátky do své kanceláře a chvíli tupě zírám do počítače. Kelsey se na mě nepodívá.

„Nechápu, proč se s nimi trochu nesnažíš,“ řekne a pokračuje v psaní.

„S kým?“

„S obchodními zástupci.“

„Protože jsou příšerní?“

Zasměje se jako šílená ropucha. „Vydělávají *mnohem* víc peněz než ty.“

„A také víc než ty. To neznamená, že s nimi musím vycházet. Nerozhdujím o mém platu.“

„Firma se rozvíjí, Maggie.“ Její tón se mi nelíbí.

„A?“

„A až budou potřebovat víc obchodních zástupců, nejdřív najmou někoho z vlastních řad. Rachael do toho určitě bude mít co mluvit.“

„Nebudu jim podlézat, Kelsey. Je mi to jedno.“

Odfrkne si a obě se odmlčíme. Když se na ni podívám, hledí na mě zpoza svých „značkových“ brýlí (viděla jsem stejné minulý týden v Primarku za dvě libry padesát). „Proto napořád uvízneš na dně, zatímco ostatní se snaží a opravdu se někam posunou.“

Otrěseně na ni zírám. Nevěřím, že to skutečně řekla. Zalétne pohledem k prázdné židli na opačné straně kanceláře. Sedával tam Mohammed. Než se ucházel o práci obchodního zástupce, dělal to samé, co já. Poté co jsem nastoupila, mě trochu zaučil a potom se přesunul nahoru do svého království. Býval docela v pohodě, než mu jeho postavení stouplo do hlavy. Dokonce jsem uvažovala, že se s ním vyspím. Fuj.

Teď jsem opravdu vytočená. „Věř tomu, nebo ne, Kel, ale pobíhat po městě s komplexem nadřazenosti a slevou na sushi není prioritou na seznamu mých kariérních cílů. Ale mám za tebe radost. Pokud je tvým snem strávit zbytek života v této budově, určitě toho snadno dosáhneš.“ Nemůžu tomu uvěřit. Jak tu může sedět a předhazovat mi, že nikam nesměřuju, když jsme minulý týden obě brečely nad láhví vína a mluvily o tom, jak obě nespásáme svou práci?

Kelsey a já jsme kamarádky z donucení, protože pracujeme ve stejné kanceláři a jsme stejně staré. Je nám dvacet sedm let, sotva zvládáme zaplatit nájem a přemýšlíme, kdy odsud konečně vyvážneme. Ale jinak nemáme moc společného, a protože jsme obě tak nespokojené se svými životy, většinou to v nás probouzí to nejhorší.

Mlčí.

„Jestli na mě zkoušíš nějakou taktiku přísné lásky, tak to nezabírá.“

Povzdychne si. „Ne, máš pravdu. Omlouvám se. Nevšiměj si mě. Mám špatný den.“

„Já také.“ Jsem na sebe naštvaná, že jsem na ni vyjela a nezachovala chladnou hlavu. Nemůže za to, že nejsem šťastná. A já nemůžu za to, že je nešťastná ona. Kvůli nízkému sebevědomí a beznaději jsem jedovatá a musím se ovládat. Nestojí to tady za nic i bez toho, abychom si šly navzájem po krku, a já vážně nechci, aby si o mně lidé začali myslet, že jsem strašná kráva.

„Co se děje?“ přisunu si k ní židli. „Chceš si o tom promluvit?“

„O nic nejde.“ Promne si malíčkem výrazně nalíčené oko a opatrně se poškrábe, aniž by si rozmazala oční linky. Žasnu. „Jen další neúspěšný pohovor.“

Než se stihne rozpovídat, vtrhne do kanceláře Theo a na rameni se mu houpe taška. „Dámy, mám z tohohle místa migrénu. Budu pracovat z domu.“ Všimne si, že Kelsey sklání hlavu a já mám položenou ruku na jejím rameni. „Klidně běžte také obě domů. Tenhle měsíc jste se nadřely dost.“

4

Domove, sladký domove. Jsem doma v poledne! To je úžasné. A Martin se vrátí až za čtyři hodiny, takže mám konečně po několika měsících čas pro sebe. Jedna z věcí, co mě na Martinovi nejvíc štve, je, že pracuje jen šest hodin denně. Dělá osobního trenéra v posilovně, takže odchází z domu později než já a vrací se dřív. Navíc nikdy nechodí k sobě domů, i když se každý den modlím, aby tam někdy zašel. Prostě se každé odpoledne vrátí sem jako poštovní holub. Jeho matka si nejspíš myslí, že je mrtvý.

Alespoň neskončí pod mostem, když ho vykopnu z bytu. Dům jeho matky je útulný a vždycky na něj čeká jeho ustlaná postel. Bohužel Martin si rychle uvědomil, že desetiminutová procházka do práce je výhodnější než pětadvacetiminutová cesta vlakem, takže se brzy po našem seznámení přestal vracet domů. Ze začátku mi to nevadilo. Během těch prvních pár měsíců jsem se vlastně těšila na to, až přijdu domů. Jenže tehdy jsem si myslela, že jsem udělala terno, když jsem si někoho našla a usadila se. Opravdu nevím, co mě to napadlo.

Napustila jsem si horkou vanu a má pokožka má teď barvu jako kuřecí tikka masala. Z toho přirovnání jsem dostala hlad. Jestli si chci dopřát k večeři kari, musím si ho uvařit sama, protože Martin nesnáší donáškové jídlo, což rád sdělí každému, kdo třeba jen dýchne jeho směrem. Tvrdí, že napíše knihu o svém „životním stylu“, který podle mého zahrnuje jen to, že posiluje a je otravný debil. Asi by měla docela úspěch.

Bože, jsem zlá. Proč o něm tak hrozně smýšlím? Martin není špatný člověk, jen si nerozumíme. Hodil by se ke spořádané, uvědomělé fitnessce, což je můj pravý opak. Nemůžu mu dávat za vinu, jak se cítím. Nemůže za to a o ničem z toho netuší, protože s ním skoro nikdy nemluví.

Vzedme se ve mně vlna nespokojenosti a vnitřní nejistoty. Pevně zavřu oči. Nechci nadávat lidem, na kterých mi záleží. Jen potřebuju nějakou vzpruhu. Kari mi s tím pomůže. Jako bych cítila příval endorfinů, jenž mě zaplaví po prvním soustu mastného česnekového naanu.

Mohla bych si to objednat teď. Od snídaně jsem nic nejedla. Ale neměla bych. Je teprve poledne a už tak mi hrozí nadváha. Jenže proč by se lidé měli stydět za to, že si objednají donáškové jídlo během dne? Kdybych dostala v devět hodin ráno chuť na velkou pizzu, proč bych si ji nemohla dopřát? Mají otevřeno od devíti, takže určitě existují lidé, co plují proti proudu.

Kašlu na to. Jsem mladá, svobodná a mám jen trochu nadváhu. Až budu mít tři děti a hypotéku, tak si donášku indického jídla nebudu moct dovolit. Ale doufám, že se to nestane, protože se sotva dokážu postarat o sebe.

Dobrá, takže podle JustEat je v mém okolí otevřená jen jedna z třiceti sedmi indických restaurací. To je

znamení! Nejsem v tom sama. Opatrně držím mobil nad vodou, objedná si jídlo, které by nasýtilo obézní čtyřčlennou rodinu, a vylezu z vany. Vypustím vodu a sleduju, jak tři mé vlasy uvíznou v odtoku. Aspoň se Martin později nějak zaměstná. *Přestaň, Maggie!* Vytáhnu je a vyhodím do koše.

Čekání na donášku je nejhorší pocit na světě. Zvýšila jsem si hlasitost vyzvánění na maximum, ale stejně pořád kontroluju mobil, protože jestli zmeškám hovor a vychladnou mi cibulové bhajis, tak to bude můj konec. Nedají se ohřát v mikrovlnce. Snažím se nějak zabavit. Posadím se na postel v mokrému ručníku a začnu projíždět Instagram. Proboha, Emma Pentonová je na Santorini. Zveřejnila spoustu fotek, na kterých stojí před bílými budovami v zářivých splývavých šatech a v botách, u nichž byste nečekali, že se k nim budou hodit, ale vážně k nim sedí. Katie Sandhurstová cestuje po Asii se svým přítelem modelem. Nahrávají na Facebook videa s úžasným hudebním podkresem a všechno to vypadá *tak dobře*. Jess Benhamová je na pozdní snídani v Londýně. Proč na všech londýnských fotkách vždycky svítí slunce?

S nikým z nich jsem už více jak patnáct let nemluvila. Když jsem se v roce 2005 zaregistrovala na Facebooku, měla jsem málo přátel ze střední školy, tak jsem začala sledovat lidi ze základky, které jsem už neviděla celé věky. Jak to, že jsou všichni najednou tak krásní a úspěšní? Vsadím se, že nikdo z nich nepracuje v podzemní kobce. Určitě se chovají naprosto profesionálně a nikdy si neobjednávají kari v poledne. Možná jsem měla poslechnout Kelsey. Možná jsem byla rozhodnutá Rachael nenávidět, a proto jsem si nevšimla, že má všechno, co chci. Nemůžu předstírat, že žiju život svých snů coby

obézní gaučová povalečka, jež si nesmírně užívá, když dostane cheeseburger zdarma na prošlý studentský průkaz. Připadá mi, že každý člověk, kterého znám, dělá něco úžasného – zásnuby, cestování, experimentování se skandinávským stylem interiérů. Má poslední dovolená obnášela víkend strávený v Dublinu s Martinem. Celou dobu pršelo, takže jsme byli většinou zalezlí v hotelovém pokoji (nerozdávali jsme si to, už tak jsem se cítila dost mizerně).

Lidé si určitě myslí, že jsem nudná a zanedbaná. Zajímaloby mě, jestli kamarádky někdy protáčí oči v sloup, když řeší, co si vezmeme večer na sebe. *Všichni víme, v čem půjde Maggie. Vezme si to, co vždycky.* Ne, nejsou tak zlé. Ale musím si na sobě dát víc záležit. Musím si koupit sluneční brýle a chodit na brunch. Vyskočím z postele, začnu vytahovat oblečení ze šuplíků a házet je na zem. Možná by se něco z toho dalo použít. Ne. Všechno musí pryč. Potřebuju dlouhé šaty, kotníkové boty a tašky přes rameno. Musím se rozloučit s Rimmelem a utratit část platu za make-up a řasenku značky Estée Lauder. Mohla bych dokonce začít s konturováním. Mám vlastně odpoledne volno (jasně, já vím, měla bych pracovat z domu). Vyrazím hned.

To je ono! Cítím se plná energie. Trochu se třesu, když si oblékám vytahanou podprsenku a zašedlé tričko. Půjdu ven a koupím si spoustu věcí, dokud se neproměním v nejlepší verzi sama sebe. To je nejjistější způsob řešení problémů.

Někdo zazvoní.

Ach, jídlo.

Musím se přece nejdřív najíst. S plným žaludkem se lépe nakupuje. Pochutnám si na obří porci kari a jsem

si jistá, že jakmile budu mít břicho plné rýže a naanu, dodá mi to ještě víc energie k nakupování. Jsem o tom přesvědčená.

Otevřu dveře a spatřím postaršího muže, který drží tašku s logem JustEat.

„Indické kari?“ Mžourá na mě.

„Ano! Díky moc.“ Natáhnu se pro tašku.

„Třicet dva liber, prosím.“ Odtáhne tašku z mého dosahu.

„Prosím? Platila jsem kartou.“

„Karta byla zamítnuta. Bude to třicet dva liber, prosím.“

To snad není možné. Vytáhnu mobil a zkontroluju aplikaci internetového bankovníctví. No jistě. Mám na účtu jen dvacet devět liber. *Sakra*. Zaběhnu do ložnice a najdu peníze pro případ nouze, schované v ponožce. Právě kvůli situacím, jako je tato, mám tajnou skrýš. Je to stav nejvyšší nouze. Muž tam jen stojí a smutně mě pozoruje, jak lovím bankovky a mince z ponožky, která je zapraná a je na ní obrázek Spice Girls.

„Omlouvám se.“ Vrazím mu do ruky dvě dvacetilibrové bankovky a vezmu si od něj drobné a své jídlo. Znepokojeně se na mě podívá.

„Dávejte na sebe pozor,“ řekne nakonec.

„Jo, jo, vy také. Přeju vám hezký večer a doufám, že bude hezké počasí. Nashle.“ Zavřu mu dveře před nosem.

Nešťastně nahlédnu do ponožky. Zbylo mi jen dvanáct liber. Možná bych mohla požádat Thea, aby mi zvýšil plat. Rozesměju se. To je asi stejně pravděpodobné, jako že se Oasis dají zase dohromady.

Vezmu si talíř a lžici, vrátím se do ložnice a zavřu za sebou dveře. Přinesu si do postele notebook, zabalím se

do deky a pustím si *Kancel* na nelegálním streamovacím serveru, za jehož používání mě jednoho dne určitě zatknou. Sleduju už sedmou řadu. Jak se to stalo? Snažím se spočítat, kolik hodin svého života jsem tím strávila, ale nemám tady svou excelovou tabulku a není snadné to vypočítat z hlavy, když se musím soustředit na to, abych si do postele nevysypala jehněčí madras.

Přívalu endorfinů po prvním soustu se nic nevyrovná. Naprostá extáze. Ale stejně se mi v hlavě ozývá tichý hlásek, který se mě ptá: *co to děláš?* Před dvěma lety jsem si chtěla někoho najít, randit, zasnoubit se, prostě k někomu patřit. A přesto jsem tu teď sama a cpu se uprostřed odpoledne indickým jídlem. Má to i světlou stránku. Už mě netrápí myšlenka, že bych si měla najít dokonalého partnera. Chci být sama. Bohužel mám teď asi o padesát tisíc problémů víc než před dvěma lety. Otevřu miskou s rýží a naberu si plnou lžící. Hlásek se trochu ztiší.

Namáčím si do kuřecí tikka masaly druhý naan, když najednou zaslechnu, jak v zámku zarachotí klíč. *Kruci.* Je to Martin? Je teprve půl třetí, co tady dělá? Možná je to zloděj. Jenže zloděj by neměl klíč... Nebo možná měl, pokud je to předem naplánovaná akce. Třeba si mě vyhlédl. Někdo mě týdný sledoval a čekal na správnou chvíli, aby mi mohl ukrást klíč a udělat si kopii. Snažil se tajně dostat do mého bytu, aby – co? Ukradl NutriBullet z druhé ruky a pět let starý vibrátor?

Člověk v bytě si začne pískat melodii z *Pána prstenů*. Ach bože, je to Martin. Dala bych přednost zloději. Jestli mě najde, jak jím kari v posteli, tak vypění. Nehodlám vylézt z ložnice. Konečně mám odpoledne pro sebe a nestrávím ho diskutováním o tom, kolik gramů nasycených tuků obsahuje krevetová korma. Prostě tady

zůstanu a dojím si své kari. Všechny porce. Jsou celkem čtyři. Vlastně už jsem docela najedená, ale když to dojím, jako bych tím protestovala proti holkám, které chodí na brunch, své práci a společnosti, jež neschvaluje polední donášku jídla.

Martin se posadil k televizi. Neví, že jsem tady. Mám se vrátit domů až o půl šesté. Zeslabím seriál, lehnu si a lenivě pojídám šťavnaté jehněčí holýma rukama. Potřebovala bych si odskočit, jenže za dveřmi je Martin a jsem z toho jídla ospalá. Zavřu oči jen na deset vteřin a potom vyjdu ven, abych čelila té nesnesitelné hudbě.

Bože, je mi tak dobře. Život je tak krásný, když člověk nemusí pracovat. Nechce se mi věřit, že musím jít zítra zase do práce, psát další texty, kouřit na toaletě spoustu cigaret a cítit se ještě víc nešťastná. Ale s tím si budu dělat starosti později.

„PROBOHA!“

S trhnutím se probudím a zběsile zamrčkám na Martina, který se plazí po posteli.

„Maggie! Maggie, panebože, není ti nic?“ Vezme můj obličej do svých dlaní a přelétne pohledem mé tělo. Podívám se na sebe. Jsem pokrytá kuřecí tikka masalou.

„Martine, ahoouooj,“ přejedu si rukou po břiše a sleduju, jak na postel kydne trocha kari.

„Co se, sakra, stalo? Co tady děláš? A co je... tohle?“ Snaží se gestem obsáhnout celou situaci.

„Poslali mě domů z práce dřív a měla jsem hlad, tak jsem –“ odmlčím se, protože si všimnu mihotajících plamínek ve vedlejším pokoji. „Proboha, Martine, nehoří tam něco?!“ Vyskočím z postele a naan dopadne s plácnutím na podlahu. Vběhnu do obývacího pokoje a strnu. Na každém povrchu leží čajové svíčky a na zemi a pohovce jsou rozházené okvětní lístky růží. Na jídelním stole je kbelík s ledem a v něm láhev šampaňského. Otočím se. Martin stojí ve dveřích a tváří se rozpačitě.

„Co to, sakra, je?“

„Nelíbí se ti to?“ trucovitě našpulí rty.

„No... my něco slavíme?“

„Možná.“ Vezme mě za ruku ulepenou od česneku a odvede mě ke stolu. Posadím se a Martin se vytratí do kuchyně.

„Zůstaň tady!“ zavolá.

Rozhlédnu se po pokoji. Je tu tak sto svíček. Určitě jsou to ty parafínové, co způsobují rakovinu. Co se děje? Jak dlouho jsem spala? Prohlédnu si etiketu šampaňského. Aha. Takže tak utrácí peníze, které by mi měl dát na nájem. *Buď hodná, Maggie.*

„Tadá!“ Martin vejde do pokoje a nese dva talíře s jídlem, ze kterého stoupá pára a páchne jako prdy. Jeden z nich položí přede mě. Grilované kuře s brokolicí a růžičkovou kapustou. Kari mi v žaludku zaprotestuje.

„Nechtěl jsem porušit svou dietu, ale protože je to taková zvláštní, tedy potenciálně zvláštní příležitost...“ Sáhne do zadní kapsy a vytáhne balení extra light majonézy. „Co si tak trochu zazlobit?“ Mrkne na mě.

„Martine, je to vážně skvělé, ale –“

„Pšššt. Pustíme se do jídla.“

Nejsem dostatečně vzhůru na to, abych si hrála na detektiva. Namočím si růžičkovou kapustu do majonézy a strčím si ji do úst. Začnu se dávit.

„Buď opatrná, je to horké! Jsi v pořádku?“

„Jo, jasně, myslím, že jen potřebuju skleničku toho, abych si zchladila pusu.“ Natáhnu se pro šampaňské a odtrhnu alobal.

„Počkej, chtěl jsem to nechat až na –“

LUP. Naplním skleničku až po okraj a pořádně se napiju, než naliju i Martinovi.

„No, tak na zdraví.“ Rozmrzele si se mnou ťukne a já se radostně usměju. Potřebuju něčím odpoutat jeho pozornost, aby si nevšiml, že nejím jeho páchnoucí jídlo. Mohla bych se s ním rozejít... potom by určitě nezpozoroval, že jsem nic nesnědla. Zahledím se na řadu čajových svíček, jejichž plamínky olizují prostor pod záclonami. Teď se to asi moc nehodí. Nechám to na později, až sfoukneme všechny svíčky.

Zase se mi zavírají oči. Rychle zamrkám a zahledím se na svůj talíř, ale jsem ušetřena dalšího sousta, protože Martin se z nevysvětlitelného důvodu nachází na zemi vedle mě.

„Spadla ti růžičková kapusta?“ Nahlédnu pod stůl.

„Ne, Maggie, podívej se na mě.“

„Dobrá...“

„Má drahá, Maggie.“ Co? „Od chvíle, kdy jsem tě potkal, se můj život úplně změnil. Když tu jsi se mnou, stal se pro mě tento byt, náš domov, přístavem.“ COŽE? „Jsi ta nejhezčí, nejhodnější a nejlaskavější osoba, co znám.“ Nejsem ani jedno. No dobře, možná jsem trochu hezká. Člověk musí povzbudit sám sebe. „Nedokážu slovy vyjádřit, jak moc pro mě znamenáš, ale doufám, že tímhle ti to ukážu.“

Pro něco se natáhne, a když se otočí, všimnu si, že neseď na zemi. On klečí.

KLEČÍ.

NA KOLENI.

Proboha, to snad ne.

To není možné.

Přestaň.

OKAMŽITĚ TOHO NECH.

„Žádáš mě o ruku ve *středu*?“ zapištím. Netuším, odkud se to ve mně vzalo.

Odmlčí se. „Co je špatného na středách?“

„Nedokážu uvěřit tomu, na co ses mě právě zeptal. Nemůžu *uvěřit*,“ odsunu židli, „že ses mě na to zeptal.“

„Co se děje?! Nechápu to.“

Vypiju zbytek sektu, snažím se získat čas. *Buď trpělivá. Buď hodná. Je to hezké. Je to krásný okamžik.*

„Co?“ zopakuje.

„*Znáš mě vůbec?*“ Nevím, co říkám. Musím být citlivá a slušně ho odmítnout, ale nedokážu to. Potřebuju, aby zmlkl. Potřebuju přemýšlet. Můj mozek nezvládá zpracovat, co se děje, natož aby vymyslel, jak vhodně odmítnout žádost o ruku.

Zamrká na mě a já sklouznu pohledem k jeho ruce, ve které drží ten nejkrásnější prsten, jaký jsem kdy viděla. Tenký stříbrný kroužek se třemi drobnými, dokonale kulatými diamanty vedle sebe.

Ježíši.

Na chvíli se zamyslím. Martin na mě upřeně hledí. Ach bože. Ten prsten by mi *tak* slušel. Mohli bychom se vzít na pláži na Santorini. Měla bych na sobě krémově bílé splývavé šaty a ve vlasech květiny. Šla bych bosá a za mnou tři družičky v různých pastelových odstínech. Líbánky v Karibiku, tam, kde můžete plavat s prasaty. Kráčela bych po písku, smála se se zakloněnou hlavu, sláný vítr od moře by povlával mými vlasy. Sled fotek, který by oživil můj skličující profil na sociálních sítích a přilákal tisíce sledujících. A potom bychom se vrátili do Anglie, do Manchesteru, odpočatí a opálení, zpátky do práce a do tohoto bytu. Každý večer bych se vracela domů k Martinovi, povečeřela dušeného lososa se zelenými fazolkami a už nikdy neměla čas jen pro sebe. Otěhotněla bych, stále pracovala pro Thea a trvalo by

věčnost, než bych splatila hypotéku. Každý den by ve mně rostla nenávist k Martinovi, až by mi jednoho dne ruply nervy a podpálila bych dům.

„Maggie?“ Zklamaně svěsí obočí.

Ne. NE. Nevyměním svou duši za krásný prsten.

„Nemůžu.“ Razantně zavrtím hlavou. „Ne.“

Popadnu šampaňské a pořádně se napiju. Martin mě pozoruje.

„To mělo být na oslavu... pokud bys řekla ano. Kdybys tu láhev neotevřela, mohl jsem ji schovat.“

„Ach bože, Martine, a na co?“

Pokrčí rameny. „Nevím. Třeba pro příště.“

„Žádné příště nebude.“

„To nevíš. Třeba si někoho najdu.“

„Ach tak. Jistě.“ Nepřekvapuje mě, že mě to vůbec nerozrušilo. Když si pomyslím, že by si Martin našel někoho jiného, tak se mi vlastně uleví. Ale trochu mě to urazilo.

„Bezva. To je vážně skvělé. Schovej si to šampaňské a prsten pro tu další.“ Znovu popadnu láhev. „Ach, to vlastně nemůžeš, protože jsem většinu vypila.“

„Jo, přesně. Budu muset koupit nové.“ Myslí to naprosto vážně.

Cítím, jak to ve mně vře. Nemá smysl, abych se snažila ovládat.

„Nedělej si s tím starosti. Strčím do něj zátku a mělo by ti vydržet tak týden. To je dost času, ne?“

„Neblázni. Nemůžu někoho požádat o ruku s napůl vypitou láhví šampaňského.“

Nevěřím, že se o tom bavíme. Vezmu ze stolu skleničku se zbytkem sektu a naliju jej zpátky do láhve.

„Je to lepší?“